

Sygn. akt I C 852/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Anna Gajewska
Protokolant:	sekretarka Agnieszka Zuzga

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 lutego 2019 r. w Piszcu

sprawy z powództwa Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo - Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G.

przeciwko M. S.

o zapłatę

o r z e k a

I. Zasądza od pozwanej M. S. na rzecz powoda Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G. kwotę 36 707,11 zł (trzydzieści sześć tysięcy siedemset siedem złotych 11/100) oraz kwotę 2 844,05 zł (dwa tysiące osiemset czterdzieści cztery złote 05/100) tytułem umownych odsetek w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 02.08.2018r. do dnia 20.02.2019r., z tym, że zasądzoną należność w łącznej kwocie 39 551,16 zł (trzydzieści dziewięć tysięcy pięćset pięćdziesiąt jeden złotych 16/100) rozkłada na pięćdziesiąt sześć rat miesięcznych, w tym pięćdziesiąt pięć rat w kwocie po 700 zł (siedemset złotych 00/100) miesięcznie i pięćdziesiąt szóstą ratą w kwocie 1 051,16 zł (jeden tysiąc pięćdziesiąt jeden złotych 16/100) płatnych do dnia 10- go każdego miesiąca, począwszy od miesiąca, po którym nastąpi uprawomocnienie wyroku wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w przypadku zwłoki w płatności którejkolwiek z rat.

II. Odstępuje od obciążania pozwanej kosztami procesu.

Sygn. akt I C 852/18

UZASADNIENIE

Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa im. F. S. z siedzibą w G. w dniu 2 sierpnia 2018 roku wytoczyła powództwo przeciwko M. S. o zapłatę kwoty 36 707,11 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powódka wniosła o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 12 kwietnia 2016 roku strony zawarły umowę pożyczki o numerze (...), na podstawie której pozwanej przyznana została kwota 36 000 złotych. Pozwana zobowiązała się do spłaty pożyczki w miesięcznych ratach kapitałowo-odsetkowych, regulowania opłat i prowizji za dodatkowe czynności pożyczkodawcy oraz, w wypadku zaistnienia opóźnienia w terminowej spłacie pożyczki lub jej raty, regulowania odsetek karnych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. Pozwana nie dochowała warunków umowy, doprowadzając do zaległości w spłacie przekraczającej dwa okresy płatności. W konsekwencji powyższego powódka

wypowiedziała pozwanej umowę pożyczki, skutkiem czego niespłacona jej część wraz z należnymi odsetkami i kosztami została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności po upływie okresu wypowiedzenia, tj. z dniem 22 czerwca 2018 roku. Wypowiedzenie umowy zostało poprzedzone wezwaniem do zapłaty zaległych rat pożyczki w terminie nie krótszym niż 7 dni. Wezwanie pozostało bezskuteczne.

Powódka wskazała, że na dochodzoną pozewem należność składa się:

- 33 361,30 zł – niespłacony kapitał pożyczki,
- 524,89 zł – skapitalizowane odsetki za opóźnienie naliczone do dnia wniesienia pozwu,
- 2 820,92 zł – skapitalizowane odsetki zwykle umowne naliczone do dnia postawienia pożyczki w stan wymagalności.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w niniejszej sprawie 28 sierpnia 2018 roku, Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie nakazał pozwanej zapłacić na rzecz powódki całość dochodzonego roszczenia wraz z kosztami postępowania.

Pozwana M. S. w przepisany terminie wniosła sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. W uzasadnieniu sprzeciwu podniosła zarzut: nieudowodnienia zarówno istnienia, jak i wysokości roszczenia, braku skutecznego doręczenia pozwanej wezwania do zapłaty i oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, braku legitymacji czynnej po stronie powódki oraz zarzut przedawnienia roszczenia. Z ostrożności procesowej wniosła o rozłożenie zasądzonej należności na raty.

Natomiast na rozprawie w dniu 13 lutego 2019 roku pozwana przyznała, że łączyła ją z powódką przedmiotowa umowa pożyczki oraz, że posiada z tego tytułu zadłużenie w wysokości dochodzonej pozewem. Wskazała, że wpadła w spiralę długów. Żeby spłacić poprzednie zobowiązania finansowe, zaciągała kolejne mimo, że warunki umów były niekorzystne. Do spłacenia ma ogółem około 120 000 złotych. Powoli spłaca te zadłużenie. Podniosła, że na utrzymaniu ma 13-letnią córkę. Pozostaje w związku małżeńskim. Jej mąż otrzymuje wynagrodzenie za pracę w wysokości około 3 000 złotych netto miesięcznie i w zasadzie na jego barkach spoczywa utrzymanie gospodarstwa domowego. Pozwana zatrudniona jest w Starostwie Powiatowym w P. za wynagrodzeniem w wysokości 2 400 złotych netto. Podjęła także dodatkową pracę na podstawie umowy zlecenia. Łącznie osiąga dochód w kwocie 3 100 złotych netto miesięcznie. Z uwagi na powyższe pozwana wniosła o rozłożenie przedmiotowej należności na raty w wysokości po 300 złotych miesięcznie oraz o odstąpienie od obciążania jej kosztami procesu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 12 kwietnia 2016 roku pomiędzy Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo-Kredytową im. F. S. z siedzibą w G., a M. S. została zawarta umowa pożyczki numer (...), w ramach której M. S. wypłacona została kwota 36 000 złotych.

Zgodnie z harmonogramem spłat, M. S. zobowiązała się do spłaty pożyczki wraz z odsetkami w 120 miesięcznych ratach w kwocie po 469,92 złotych, przy czym ostatnia rata w kwocie 469,39 złotych, płatnych do 12-ego dnia każdego kolejnego miesiąca kalendarzowego, począwszy od 12 maja 2016 roku.

(okoliczności bezsporne, dowód: umowa pożyczki wraz z regulaminem i harmonogramem spłat k. 16-25)

Pismem nadanym 23 stycznia 2018 roku i 21 lutego 2018 roku Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa im. F. S. z siedzibą w G. wezwała M. S. do dobrowolnej zapłaty zaległego zadłużenia w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania, pod rygorem wypowiedzenia umowy i postawienia całego zadłużenia w stan natychmiastowej wykonalności.

Po bezskutecznym upływie terminu wskazanego w wezwaniu do zapłaty, Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa im. F. S. z siedzibą w G. pismem z 17 maja 2018 roku wypowiedziała M. S. umowę pożyczki nr (...)

z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. Pismo zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu umowy doręczono M. S. 22 maja 2018 roku.

Zobowiązanie stało się wymagalne z dniem 22 czerwca 2018 roku.

(okoliczności bezsporne, dowód: wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania k. 28-29; ostateczne wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania 30-31v; wypowiedzenie umowy pożyczki wraz z dowodem doręczenia k. 26-27v)

Z tytułu umowy pożyczki numer (...) z dnia 12 kwietnia 2016 roku do zapłaty przez M. S. pozostaje kwota 36 707,11 złotych, w tym:

- 33 361,30 zł – niespłacony kapitał pożyczki,
- 524,89 zł – skapitalizowane odsetki za opóźnienie naliczone do dnia wniesienia pozwu,
- 2 820,92 zł – skapitalizowane odsetki zwykłe umowne naliczone do dnia postawienia pożyczki w stan wymagalności.

(okoliczności bezsporne, dowód: historia operacji na rachunku bankowym pozwanej k. 32-47)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Obowiązkiem powódki było więc udostępnić pozwanej określoną ilość pieniędzy, natomiast obowiązkiem pozwanej po udzieleniu jej przez pożyczkodawcę pożyczki było zwrócić pożyczoną kwotę i uiścić dalsze umówione opłaty.

Pozwana ostatecznie nie kwestionowała, że jest pożyczkobiorcą w zakresie powołanej przez powódkę umowy pożyczki, a także, iż udzielono jej umówionej kwoty. Nie kwestionowała również, że do spłaty pozostała jej należność w łącznej wysokości 36 707,11 złotych. Wyjaśniła, że brak terminowej spłaty jest wynikiem trudnej sytuacji finansowej. Podkreśliła jednak, że chce uczciwie spłacić przedmiotowy dług, przy czym z uwagi na szereg innych zobowiązań finansowych i małoletnie dziecko na utrzymaniu, nie jest w stanie tego zrobić jednorazowo.

W związku ze stanowiskiem pozwanej, Sąd nie miał wątpliwości aby uznać zasadność roszczenia pozwu. Wysokość zobowiązania pozwanej została należycie przez powódkę udokumentowana i ostatecznie nie była przez pozwaną kwestionowana.

W konsekwencji, na podstawie przepisów art. 720 § 1 k.c. i umowy pożyczki z dnia 12 kwietnia 2016 roku Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę 36 707,11 złotych oraz kwotę 2 844,05 złotych tytułem odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie naliczonych za okres od dnia 2 sierpnia 2018 roku do dnia orzekania w niniejszej sprawie to jest do dnia 20 lutego 2019 roku – łącznie kwotę 39 551,16 złotych.

Zasądzoną należność Sąd na podstawie art. 320 k.p.c. rozłożył na 56 miesięcznych rat w wysokości po 700,00 złotych, zaś ostatnia rata w wysokości 1 051,16 złotych, płatnych do 10-ego dnia każdego miesiąca, począwszy od miesiąca po którym nastąpi uprawomocnienie wyroku, wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat.

Zgodnie z treścią przepisu art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie.

Wskazać należy, że powołany wyżej przepis wprowadza szczególną zasadę wyrokowania dotyczącą przedmiotu orzekania, dając sądowi możliwość wydania orzeczenia zasądzającego roszczenie powoda z uwzględnieniem interesów pozwanego w zakresie czasu wykonania wyroku.

Przepis art. 320 k.p.c. i sposób ustalenia spłaty w ratach stanowi odstępstwo od ogólnych reguł wymagalności roszczenia. Rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty ma ten skutek, iż wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratałnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat. Rozkładając z mocy art. 320 k.p.c. zasądzone świadczenie na raty, sąd nie może natomiast odmówić wierzycielowi żądanych odsetek za okres do dnia wydania wyroku zasądzającego świadczenie (vide uchwała Sądu Najwyższego z 22 września 1970r., III PZP 11/70, Lex nr 1158).

Uprawnienie z art. 320 k.p.c. przysługuje sądowi w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być obiektywne, spowodowane nieurodzajem czy klęską żywiołową, mogą być jednak także spowodowane działaniem samego dłużnika. Skorzystanie z przysługującego sądowi uprawnienia ma na celu także uchronienie pozwanego od postępowania egzekucyjnego, tak aby umożliwić mu wykonanie wyroku w sposób dobrowolny.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie zachodzą okoliczności uzasadniające zastosowanie dobrodziejstwa z art. 320 k.p.c. Jak wskazano wyżej, pozwana wyraża wolę spłaty przedmiotowego zadłużenia, jednakże nie posiada środków na dokonanie jednorazowej spłaty długu. Nie bez znaczenia jest trudna sytuacja majątkowa i rodzinna pozwanej. M. S. na utrzymaniu ma małoletnie dziecko. Z tytułu wynagrodzenia za pracę osiąga dochód w łącznej wysokości 3 100,00 złotych netto miesięcznie. Spłaca szereg innych zobowiązań finansowych, a do spłaty pozostało jeszcze łącznie około 120 000,00 złotych.

Zważywszy na powyższe stwierdzić należy, że jednorazowa spłata zasądzonego świadczenia byłaby dla pozwanej bardzo utrudniona i narażałaby ją na niepowetowane szkody.

Powyższe okoliczności legły także u podstaw rozstrzygnięcia o kosztach procesu. Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki z art. 102 k.p.c. i w związku z tym odstąpił od obciążania pozwanej kosztami procesu.